

CEM MEHMET EREN

Kanatlar Düşmek İçindir

HECE

şiiir

Cem Mehmet Eren: 1958'in son günlerinde Ankara'da ruhu bedeniyle buluşarak özgürlüğünü yitirdi. Makine Mühendisliği eğitimi aldı. Şiir, haiku ve kısa öyküleri *Hayal, Hece, Mühür, Deliler Teknesi, Öykü Teknesi, Onaltıkkırkbeş, İzdiham, Ayna İnsan, Şiar* dergilerinde yayınlandı. Bir müddet köşe yazarlığı yaptı. *Lâ*'dan sonra *Kanatlar Düşmek İçindir* şairin ikinci şiir kitabıdır. Yerküre misafirliğini İstanbul'da özgürlüğüne tekrar kavuşacağı günleri özlemlerle bekleyerek sürdürüyor.

Hece Yayınları: 518

Şiir

©Hece Yayınları

Editör

Hayriye Ünal

Birinci Basım

Kasım 2018

Kapak Tasarımı

www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık

www.hece.com.tr

ISBN: 978-605-7547-05-7

Baskı

www.dumat.com.tr

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.

Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/

Ankara T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14

e-posta: hece@hece.com.tr

Sertifika No: 17672

**KANATLAR
DÜŞMEK İÇİNDİR**

Cem Mehmet Eren

HECE YAYINLARI

elif

çok şükür ne çok şey bilmiyorum
dua ettim rabbim bana bilmemeyi öğret
uzun yol yürümem gerekti ama olsun
başladığımda yol bile değildi yürüdüm oldu
azını da mı unutsam ne ?

günler hep akşamüzeriydi şehrimde
zavallı akşamüzerileri
onlara kalırdı günün yanlışlarını düzeltmek
sokaklar hep çıkmazdı
yangın söndürmeye gidip yanıp gelenler yaşardı
nehir de akılmıyordu ortasından üstelik
aksa kaybolurdu
bazen kulelere öykünen bir çukur olurduk
bazen yusuf'unu bekleyen bir kuyu

başladım yaradanın adıyla
sadece kedilerin ve meleklerin görebildiklerini öğrensem
yeter dedim karıncanın bildiğini bilebilsem
adıma yokuş kaydetmekti mesleğim
ne öğrendimse işte o yokuşlarda öğrendim

her şeyi bilenler bence
yeniden öğrensinler tüm bildiklerini
içlerine dönsünler de deniz filan bulsunlar
dokunmasınlar bana
iyiyim böyle

be

dört mevsim cenk alanıdır alının
sen öylece durursun savaşlar biter
içinde yer almadığın bir tarih tutuşturulur eline
şehir göç eder bir sokak daima unutulur

sokak sonsuzdur kesmiyorsa başka bir sokak
yalnız güneşe ve kedi trafiğine açık
sen öylece durursun arnavut kaldırımları da durur
selâlar verilir üzerinden inşirah geçer

öyküler yazılsın diyedir alınıdaki çizgiler
toplamı bir masal eder onlarca öykünün
değiştirmek isterler secde mahallini bir sahil kasabasıyla
sen öylece durursun film biter

te

bir gitmekti ömrümüz her adımda eksilerek kendimizden
gökyüzü yoktu yürüdüğümüz kırmızı çizgili sokaklarda
çizgiler kırmızıydı dedim ya bakın burası çok mühim
bir sağda bir solda
azalmamız taşıtığımızdandı çizgilerin dışına

nereye kadar bu gitmekler demedik yürüdük
her yokuşun bir yokuşu daha varmış tırmandıkça öğrendik
azaldık belki ama eksilmedik

unutsak artık bildiğimiz tüm öyküleri
unutsak derken vazgeçsek yürümekten
ağırlık yapıyor ceplerimizdekiler
beynimize diktirdiğimiz cebi de iptal etsek
limana inen bir yol filan çıkar mı karşımıza?

se

nihayetinde dünyalıydık şî'ra
bazen depremden arta kalan bir duvar
bazen ipi kopartılmış bir uçurtma gibiydik
böyle böyle birikti işte bitirilmemiş dünler

anlamını bilmediğimiz düşüşler yaşadık isimsiz çukurlara
pişmeye vaktimiz olmadı ki hep yandık
güya hızın çocuğuyduk fakat
trene daima geç kalandık
olsun
iyiydik yine de hiç dünü olmayanlardan
bir teknemiz olmadı hayatta ama her eyleme katıldık
bir de şunu bilirdik
yalnız yaşamak zorundaydı
uzakları aydınlatmak isteyen deniz feneri

ihmal edilenlerden olduk virgülden sonra
unutulan ayrıttık bir şiir kitabının sayfaları arasında
tutunduğu dal elinde kalanlar
zar zor yetişenler son rekâta
hatırlanmayanlardık filmin sonunda

düşmek de pişmeye dahildir şî'ra
şimdi sen bir kanat arıyorsun ya uçurumlardan geçmek için
uçtuğunu zannedenler düştü hep
kanat hiçbir şeydir
arama

cim

ayak seslerinden tanıdığım adamlar vardır
pabucu ellerinde yürürler yeri incitmeden
kendilerine sığamaz bu adamlar
ne mutlu bir köprü olabildiysek derler
üzerimize basarak karşıya geçenlere

bildiğim yollar vardır
taşlarını yutarlar
o adamları incitmeyelim diye

şehirler vardır güzel adamların yaşadığı
iğde kokar denize çıkma ihtimali olmayan sokakları
şaşırmayın martı çılgılığıyla uyanırsanız o şehirde
dili dönüp söyleyemez
bir denizi vardır da içinde

ha

pervane kutsanır hep soran olmaz ateşe
neden yaktın neydi derdin?

ateş de âşık olur oysa
yanar pervanesine de kimseler bilmez

hı

bir adam çıkmış
elinde çekiç yontu kalemi
yolun yokuşunu düzeltiyordu

bir kadın oturmuş
elinde ruj far kalemi
yola yokuş ekliyordu

bir yol göçmüş
elinde fırça önünde tabela
kendini kapatıyordu

bir deli tüymüş
elinde bomba dilinde beddua
ülkenin altını oyuyordu

bir anne durmuş
sırt çantasında postal izleri
tankın asabını bozuyordu

bir dede gözünü yummuş
elinde baston
dört darbenin hesabını soruyordu

bir millet yürümüş
elinde ötelenmişliği
altın harflerle tarih yazıyordu

ve bir melek inmiş
rabb'ine kavuşmak isteyenlerin
elinden tutuyordu

dal

öyle güzeldik ki o gece
unuttum bellediğim tüm devrim öykülerini

çiçeği bir tankı ezerken gördüm
şiir buluştu köprüde son dizesiyle
meleğini arıyordu kadınlar
sefere hazırды bir çocuk yolun başında
şehitlerle randevusuna koşan melekler gördüm
cennet kokusu acaba göğün hangi katında?

elleriniz illâ
palet soğuğuyla tanışan elleriniz
ilk kışını geçirmiş bir gül gibiydi
o gece ellerinizde bir tarih filizlendi

ne çoktu o gece ilk kez babası ölecek
babalar çünkü çok kere ölebilir
ne çoktu o gece ölümü öldürecek
ne çoktu göğsünüzde patlayan volkan
öyle güzeldik ki o gece
unuttum bellediğim tüm devrim öykülerini

zel

yaşadığımı sanıyordum bir zamanlar
sönmekte olan bir ateşin aleviymişim meğer

uçuyorum gibi gelirdi bazen
dünya kayıyormuş ayaklarımın altından
görenler öyle dediler

ulaştım indikçe çıkılan bir merdivene
bir düğüm buldum her basamakta
çözdükçe indim
indikçe yaklaştım yaradana

ra

bir çeşme gibi ol şî'ra
doldur uzatılan testi
ilgilenme kim olduğuyla

bir çınar ol ya da
ne dalına konan serçeye kimlik sor
ne de gölgede dinlenen yolcuya

ze

hatırlıyor musun şi'ra
aynı anda çıkmıştınız yola
aynı duaya amin demiştiniz
sönene kadar ateş
kaybolana kadar gölge
anlamını yitirene kadar kelime
feneri sönene kadar bir liman
ve sen

herkes tattı yokluğun lezzetini
sen koştur hâlâ macera peşinde
otur lütfen ve bir cümle ol artık
okuyanların huzur bulacağı bir cümle